

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Turowska
Ławnicy:	Krystyna Kapuścińska Danuta Zarzycka
Protokolant:	stażysta Magdalena Karpik

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa B. B.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w G.

o odszkodowanie

I. oddała powództwo

II. zasądza od powódki B. B. na rzecz pozwanego (...) Sp. z o.o. w G. kwotę 180 złotych (słownie: sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka B. B. pozwem skierowanym przeciwko G. P. spółce zoo w G. domagała się przywrócenia do pracy na warunkach umowy zawartej z pozwaną dnia 18 stycznia 2018 r oraz zasądzenia kwoty 4000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem jednomiesięcznego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy . W uzasadnieniu pozwu wskazała ,że świadczyła pracę na rzecz pozwanej od 18 stycznia 2018 r do dnia 29 kwietnia 2018 r po czym od 30 kwietnia 2018 r do dnia 6 czerwca 2018 r otrzymywała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy a od 7 czerwca 2018 r zasiłek chorobowy . Pozwana w dniu 22 października 2018 r rozwiązała z nią umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 53§ 1 pkt.1 lit a k.p. pomimo ,że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę dotarło do niej w dni 26 października 2018 r . Ponadto w ocenie powódki pracodawca składając oświadczenie woli naruszył przywołany w nim art. 53 kp ponieważ do stażu pracy doliczył tylko okres efektywnej pracy powódki pomijając okresy jej niezdolności do pracy.

Pozwana w odpowiedzi na pozew domagała się jego oddalenia w całości wskazując, że przy rozwiązywaniu z powódką umowę o pracę nie doszło do naruszenia obowiązujących przepisów. Co do zaś daty ustania zatrudnienia wskazała ,że w istocie doszło do pomyłki ale powódka winna w takim wypadku zwrócić się do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy . Zdaniem pozwanej brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa z powodu tego naruszenia.

Powódka na rozprawie w dniu 18 maja 2019 r oświadczyła, że domaga się zasądzenia odszkodowania .

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. B. była zatrudniona w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od dnia 18 stycznia 2018 r. Pracowała na stanowisku specjalista ds. kooperacji a jej miesięczne wynagrodzenie wynosiło 4000 zł brutto.

(dowód: umowa o pracę z dnia 18 stycznia 2018 r - akta osobowe powódki cz. B k: 2)

Powódka poczynając od dnia 30 kwietnia 2018 r nieprzerwanie przebywała na zwolnieniach lekarskich wystawionych do końca października 2018 r .

(okoliczność bezsporna, ponadto zaświadczenia lekarskie k: 30-42)

W dniu 26 października 2018 r powódka otrzymała oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu z nią umowy o pracę na podstawie art. 53§ 1 pkt. 1 lit. a k.p. bez zachowania okresu wypowiedzenia . Jako przyczynę jego złożenia wskazano niezdolność do pracy na skutek choroby trwającej od 30 kwietnia 2018 r czyli ponad 3 miesiące.

(dowód: oświadczenie woli z dnia 22 października 2018 r - akta osobowe cz C k: 1, przesłuchanie powódki k: 66-67 adnotacje 00:02:02 -00:09:26 , k: 67 adnotacje 00:15:02 do 00:16:20 przesłuchanie K. B. k: 67 adnotacje 00:09:26 do 00:11:05 oraz kK; 67 adnotacje 00: 16:20 do 00:17:10)

W świadectwie pracy wskazano ,że powódka była zatrudniona w okresie od dnia 19 stycznia 2018 r do dnia 22 października 2018 r .

(dowód: świadectwo pracy – akta osobowe cz. C k:2)

Wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 5 846,53 zł brutto.

(dowód: zaświadczenie o zarobkach k: 29)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów prywatnych znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości strony nie kwestionowały a także na podstawie przesłuchanych w charakterze strony powódki oraz pozwanej .

Ustalenia co do przebiegu zatrudnienia powódki były czynione na podstawie jej akt osobowych.

W ocenie Sądu stan faktyczny był niesporny między stronami . Niewątpliwie powódka została zatrudniona na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 18 stycznia 2018 r , świadczyła pracę do dnia 29 kwietnia 2018 r a następnie nieprzerwanie przebywała na zwolnieniu do dnia otrzymania oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę . Pracodawca w świadectwie pracy jako datę ustania stosunku pracy powódki wskazał nie dzień faktycznego otrzymania przez nią oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, tylko ten w którym zostało ono sporządzone.

W ocenie Sądu powództwo B. B. nie zasługuje na uwzględnienie i w związku z czym winno zostać oddalone.

Zgodzić się należy z powódką, że data ustania zatrudnienia wskazana w świadectwie pracy była oznaczona błędnie, niemniej taki błąd nie wpływa na zgodność z prawem złożonego przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. W takim przypadku powódka winna zwrócić się do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy.

Niezasadny w ocenie Sądu jest również zarzut powódki dotyczący naruszenia przez pracodawcę art. 53 § 1 pkt. 1 lit.a k.p..

W ocenie Sądu wskazać należy, że w omawianym przepisie okres trwania niezdolności do pracy do 3 miesięcy, po upływie których, pracodawca jest uprawniony do niezwłocznego rozwiązania stosunku pracy jest okresem ochronnym w rozumieniu art. 41 kp, w którym pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę. Ustanawiając taki okres ochronny ustawodawca jednocześnie uzależnia go od długości zatrudnienia i to nie u wszystkich dotychczasowych pracodawców, ale u danego pracodawcy, wymagając, aby nie przekraczał on 6 miesięcy. Tak więc, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 6 miesięcy, to niezdolność do pracy wskutek choroby trwająca dłużej niż 3 miesiące upoważnia tego pracodawcę do niezwłocznego rozwiązania stosunku pracy. Rozszerzająca wykładnia określenia zatrudnienia u danego pracodawcy nie jest dopuszczalna i w kwestii tej wypowiedział się już Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 maja 1977 r., I PZP 18/77 (OSNCP 1977 z. 11, poz. 210). Skoro nie jest możliwe zaliczenie do tego okresu innego okresu zatrudnienia, nawet w razie przejścia pracownika do następnego zakładu pracy na podstawie tzw. porozumienia zakładów pracy, to nie można podzielić poglądu, iż okres pobierania zasiłku chorobowego po zachorowaniu, jest, na równi z okresem zatrudnienia i że okres ten winien być zliczony z okresem zatrudnienia poprzedzającym zachorowanie, a krótszym niż 6 miesięcy. Okres ten bowiem należy rozumieć jako zatrudnienie, a nie korzystanie z zasiłku chorobowego. Tym samym nie jest możliwe doliczenie do 6 miesięcznego okresu zatrudnienia okresu niezdolności do pracy z tytułu choroby, gdyż prowadziłoby to do niczym nieuzasadnionego uprzywilejowania pracownika, który posiadając krótki okres zatrudnienia u danego pracodawcy (krótszy niż 6 miesięcy) długo chorował - w stosunku do pracownika, który zachorowałby dopiero po przepracowaniu u tego pracodawcy 6 miesięcy. Także według Komentarza do Kodeksu pracy, pod red. J. Jończyka (Warszawa 1977, s. 212) okresy zatrudnienia (krócej niż 6 miesięcy i dłużej niż 6 miesięcy) wymienione w art. 53 § 1 KP - (w ówczesnej redakcji tego przepisu w stosunku do której zmiany wprowadzone ustawą z dnia 2 lutego 1996 r., Dz. U. Nr 24, poz. 110 - mają tylko charakter redakcyjny) oznaczają okresy zatrudnienia przed powstaniem niezdolności do pracy, gdyż "odmienna wykładnia prowadziłaby do zupełnego zatarcia ustanowionego kodeksem zróżnicowania okresu ochronnego przed rozwiązaniem umowy o pracę, który uzależniony jest od stażu pracy w danym zakładzie pracy i byłaby sprzeczna z celem tych przepisów". Pogląd ten, nie budzący dotąd w orzecznictwie kontrowersji, należy w całej rozciągłości zaakceptować.

Reasumując do okresu zatrudnienia u danego pracodawcy, krótszego niż 6 miesięcy, od którego przepis art. 53 § 1 pkt 1 lit. a Kp uzależnia możliwość rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby trwającej dłużej niż 3 miesiące, nie dolicza się okresu tej niezdolności (vide wyrok SN z dnia 2 lipca 1999 r sygn. akt. I PKN 161/99)

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 53 § pkt. 1 lit a kp a contrario oddalono powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 9.1. pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych